

Охъ, зная, зная — ти плачешъ, майко,
За туй, че ти ти черна робиня,
За туй, че твоя свещенъ гласъ, майко,
Е гласъ безъ помощъ, гласъ въвв пустиня.

Плачи! тамъ близо, край градъ Софiя
Стърчи, азъ видѣхъ, черно бѣсило,
И твой единъ синъ, о Българио,
Виси на него съсъ страшна сила.

Гарванътъ граче грозно, зловѣщо,
Псета и вълци виятъ въ полята,
Старци се молятъ богу горещо,
Женитѣ плачатъ, пищятъ дѣцата,

Зимата пѣе своята зла пѣсень,
Вихрове гонятъ тръне въ полето.
И студъ, и мразъ, и плачъ безнадеженъ,
Навяватъ на тебъ скръбъ на сърцето.

Хр. Ботевъ:

Първи май.

Работнико, братко мой,
Прѣстани отъ тежкий трудъ!
Днесъ е врѣме за покой,
Не тжгувай, не ридай —
Отпразнувай първи май!

Днесъ е празникъ най-великъ
На работния народъ.